

Gelet op artikel 19 van de Invorderingswet 1990,

Artikel XXX

In de Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990 wordt hoofdstuk IA als volgt gewijzigd:

A. In het opschrift wordt "Overheidsvordering" vervangen door "Betalingenvordering en overheidsvordering".

B. In artikel 1ca wordt, onder verlettering van de onderdelen a tot en met g tot b tot en met h, een onderdeel ingevoegd, luidende:

a. betalingenvordering: vordering van de ontvanger als bedoeld in artikel 19, eerste lid, van de wet jegens een betaaldienstverlener op wie de belastingschuldige een vordering heeft of uit een reeds bestaande rechtsverhouding zal verkrijgen;

C. Na afdeling 1 wordt een afdeling ingevoegd, luidende:

Afdeling 1a Betalingenvordering

Artikel 1cbis.1

1. De betaaldienstverlener op wie de belastingschuldige een vordering heeft uit hoofde van een tegoed op een betaal- of spaarrekening is gehouden aan een met inachtneming van de artikelen 1cbis.2 tot en met 1cbis.4 gedane betalingenvordering te voldoen door betaling van de belastingaanslagen uit dat tegoed, indien op het tijdstip van de bekendmaking van de beschikking, bedoeld in artikel 1cbis.3:

- a. het tegoed direct opeisbaar is; of
- b. de ontvanger het tegoed door opzegging opeisbaar kan maken.

2. Artikel 477, vierde lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 1cbis.2

1. Een betalingenvordering vanwege belastingaanslagen van een belastingschuldige, zijnde

een natuurlijk persoon, strekt zich niet uit tot een bedrag van:

- a. € 1625 voor een alleenstaande als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onderdeel a, van de Participatiewet;
- b. € 1741 voor een alleenstaande ouder als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onderdeel b, van de Participatiewet;
- c. € 2149 voor een gehuwde als bedoeld in artikel 3 van de Participatiewet zonder kinderen als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onderdeel e, van die wet;
- d. € 2265 voor een gehuwde als bedoeld in artikel 3 van de Participatiewet met een of meer kinderen als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onderdeel e, van die wet.

2. Het eerste lid vindt geen toepassing ten aanzien van de belastingschuldige die op grond van de basisregistratie personen geen adres in Nederland heeft. Op verzoek van de belastingschuldige, bedoeld in de eerste zin, kan de ontvanger het eerste lid overeenkomstig toepassen op basis van de door de belastingschuldige bij het verzoek over zijn levenssituatie verstrekte gegevens.

Artikel 1cbis.3

1. De beschikking, bedoeld in artikel 19, vijfde lid, van de wet, vermeldt welke van de bedragen, genoemd in artikel 1cbis.2, ten aanzien van de belastingschuldige van toepassing is en wordt verzonden aan de betaaldienstverlener waar de belastingschuldige volgens de administratie van de Belastingdienst een betaal- of spaarrekening aanhoudt.
2. Verzending van de beschikking geschiedt per post tenzij de betaaldienstverlener en de Belastingdienst zijn overeengekomen dat de beschikking uitsluitend elektronisch wordt verzonden. Bij elektronische verzending van de beschikking geldt het tijdstip van ontvangst van de gegevens die de betaaldienstverlener in staat stellen kennis te nemen van de inhoud van de beschikking als het tijdstip van bekendmaking van de beschikking. Bij verzending van de beschikking per post geldt het tijdstip van aanvang van de verwerking tot uitvoering van de beschikking door de betaaldienstverlener als het tijdstip van bekendmaking van de beschikking.
3. Binnen 8 dagen na de verzending van de beschikking aan de betaaldienstverlener informeert de ontvanger de belastingschuldige schriftelijk over het feit dat een betalingsvordering is gedaan en over het ten aanzien van hem van toepassing zijnde bedrag, bedoeld in artikel 1cbis.2.

Artikel 1cbis.4

1. Zodra vier weken zijn verstreken na de bekendmaking van de beschikking, bedoeld in

artikel 1cbis.3, tweede lid, doet de betaaldienstverlener opgave aan de ontvanger door het afleggen van een verklaring in een door de ontvanger bij de beschikking verstrekt verklaringsformulier, dan wel in een formulier van gelijke strekking van de betaaldienstverlener. Artikel 476a, tweede lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering is van overeenkomstige toepassing.

2. Binnen 14 dagen na ontvangst van het ingevulde verklaringsformulier, bedoeld in het eerste lid, zendt de ontvanger aan de betaaldienstverlener een bericht over de hoogte van het te betalen bedrag en de in verband daarmee te gebruiken betalingsgegevens, een bericht over het opeisbaar maken, bedoeld in artikel 1cbis.1, eerste lid, onderdeel b, of een bericht over het intrekken van de beschikking. Een betaling door de betaaldienstverlener geschiedt binnen 14 dagen na de dagtekening van het bericht over het te betalen bedrag of, ingeval dat bedrag nog door opzegging opeisbaar moet worden gemaakt, binnen 14 dagen nadat dat bedrag feitelijk beschikbaar is om door de betaaldienstverlener te worden betaald. De verzending van een bericht aan de betaaldienstverlener door de ontvanger blijft achterwege als uit het ingevulde verklaringsformulier, bedoeld in het eerste lid, blijkt dat de belastingschuldige geen vordering heeft op de betaaldienstverlener uit hoofde van een tegoed op een betaal- of spaarrekening of als het bedrag van die vordering niet meer beloopt dan het ten aanzien van de belastingschuldige van toepassing zijnde bedrag, bedoeld in artikel 1cbis.2, eerste lid, tenzij de betaaldienstverlener of de ontvanger verzending van een bericht wenselijk acht.

3. De verzending van het verklaringsformulier en de verzending van de berichten die hiermee samenhangen geschieden op dezelfde wijze als de wijze waarop de beschikking, bedoeld in artikel 1cbis.3, eerste lid, is verzonden.

4. De ontvanger informeert de belastingschuldige zo spoedig mogelijk schriftelijk over een wijziging van zijn belastingschuld als gevolg van een betaling door de betaaldienstverlener of over het intrekken van de beschikking.

D. Het opschrift van afdeling 2 komt te luiden: Overeenkomst overheidsvordering.

E. Het opschrift van afdeling 3 komt te luiden: Uitvoering overheidsvordering.

F. Het opschrift van afdeling 4 komt te luiden: Overheidsvordering en informatievoorziening aan belastingschuldige.

Algemene toelichting

De Invorderingswet 1990 (IW 1990) geeft de ontvanger de bevoegdheid om, nadat in het kader van de dwanginvordering van een belastingschuld betekening van een dwangbevel heeft plaatsgevonden aan de belastingschuldige, op vereenvoudigde wijze derdenbeslag te leggen onder een derde op wie de belastingschuldige een vordering heeft of zal verkrijgen. Het vereenvoudigde derdenbeslag wordt geëffectueerd door het doen van een vordering – in de vorm van een administratieve beschikking – jegens de derde om geld dat hij verschuldigd is aan de belastingschuldige af te dragen aan de ontvanger ter voldoening van openstaande belastingaanslagen van de belastingschuldige. Anders dan bij een derdenbeslag volgens de regels van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, is er bij het doen van een vordering door de ontvanger op grond van deze bevoegdheid geen tussenkomst van een deurwaarder benodigd. De bevoegdheid tot het doen van een vordering is op grond van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen eveneens van toepassing bij de dwanginvordering van een toeslagnschuld.

Doel van de maatregel is een vereenvoudiging van de werkwijze van de Belastingdienst. Een wijziging van bevoegdheden is niet beoogd.¹ Dit betekent dat de bevoegdheden van de Belastingdienst, de bevoegdheden van de betaaldienstverlener (zoals de verrekeningsbevoegdheid en het pandrecht van de bank) en de bevoegdheden van andere schuldeisers (bijvoorbeeld in het geval van samenloop van een beslag gelegd door een gerechtsdeurwaarder met een vordering van de ontvanger) zoveel mogelijk ongewijzigd blijven. Daarnaast zullen ook de belangen van rechthebbenden zoveel mogelijk gerespecteerd blijven bij het voldoen aan een vordering.

De onderhavige wijziging van de Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990 (URIW 1990) geeft specifiek uitvoeringsregels voor de wijze waarop een vordering op grond van de IW 1990 wordt vormgegeven die de ontvanger doet onder een derde die een betaaldienstverlener is. De betalingsvordering is de gekozen benaming hiervoor. Een belangrijk onderdeel van de onderhavige uitvoeringsregels is dat bij een belastingschuldige die een natuurlijk persoon is, vooraf rekening wordt gehouden met een vast bedrag dat

¹ Kamerstukken II 2017/18, 34786, nr. 3, p. 22.

voor die belastingschuldige beschikbaar moet blijven op de bankrekening als bestaansvoorziening. Hiermee wordt uitvoering gegeven aan de bij de behandeling van het Belastingplan 2018 aangenomen motie Snels c.s.² Daarnaast wordt met de uitvoeringsregels de reikwijdte van de voor de betaaldienstverlener jegens de ontvanger uit de betalingsvordering voortvloeiende betalingsverplichting beperkt tot direct opeisbare banktegoeden en banktegoeden die door middel van opzegging door de ontvanger opeisbaar kunnen worden gemaakt en de ontvanger na het doen van de betalingsvordering van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt. De uitvoeringsregels bevatten tevens voorschriften over de verklaring die de betaaldienstverlener moet doen aan de ontvanger over de feiten die van belang zijn voor de vaststelling van de betalingsverplichting en de werkwijze. Ook worden regels gesteld over de communicatie die dient plaats te vinden door de ontvanger aan de belastingschuldige in het kader van de betalingsvordering.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel XXX, onderdeel A (opschrift van hoofdstuk IA van de Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990)

Hoofdstuk IA URIW 1990 bevat thans alleen uitvoeringsregels met betrekking tot de overheidsvordering en wordt ingevolge deze wijzigingsregeling uitgebreid met uitvoeringsregels voor de betalingsvordering. Omdat genoemd hoofdstuk IA voor zowel de betalingsvordering als de overheidsvordering uitvoeringsregels gaat bevatten wordt het opschrift van dat hoofdstuk in lijn hiermee aangepast.

Artikel XXX, onderdeel B (artikel 1ca van de Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990)

Artikel 1ca URIW 1990 bevat een aantal definities. In genoemd artikel wordt een nieuw onderdeel a ingevoegd dat het begrip 'betalingsvordering' definieert. De huidige onderdelen a tot en met g worden in verband hiermee verletterd.

Artikel XXX, onderdeel C (afdeling 1a van hoofdstuk IA van de Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990)

De in hoofdstuk IA URIW 1990 in te voegen afdeling 1a bevat de uitvoeringsregels die gelden voor de betalingsvordering en omvat een viertal artikelen (artikelen 1cbis.1 tot en

² Kamerstukken II 2017/18, 34785, nr. 46.

met 1cbis.4).

Artikel 1cbis.1, eerste lid, URIW 1990 bepaalt in de eerste plaats dat een betaaldienstverlener voor wie de verplichting ontstaat om aan een met inachtneming van de artikelen 1cbis.2 tot en met 1cbis.4 gedane betalingsvordering van de ontvanger te voldoen door betaling van de belastingaanslagen van de belastingschuldige deze betaling moet voldoen uit het tegoed op een betaal- of spaarrekening die de belastingschuldige heeft bij de betaaldienstverlener. De betaling hoeft dus niet uit het eigen vermogen te worden voldaan.

In de tweede plaats regelt artikel 1cbis.1, eerste lid, URIW 1990 dat de betalingsverplichting van de betaaldienstverlener die voor hem voortvloeit uit de betalingsvordering beperkt blijft tot een betaal- en spaarrekening van de belastingschuldige met een tegoed dat op het tijdstip van de bekendmaking van de beschikking, bedoeld in artikel 1cbis.3 URIW 1990, direct opeisbaar is of door de ontvanger door middel van opzegging opeisbaar kan worden gemaakt. Direct opeisbare tegoeden zijn tegoeden waarover kan worden beschikt zonder dat daar nadere tijdsbepalingen of voorwaarden aan verbonden zijn en die betaaldienstverleners op een eenvoudige wijze kunnen uitkeren. Tegoeden die door middel van opzegging opeisbaar kunnen worden gemaakt betreffen bijvoorbeeld depositorekeningen. Het door opzegging opeisbaar maken van het tegoed is geregeld in artikel 1cbis.4, tweede lid, URIW 1990.

Artikel 1cbis.1, tweede lid, URIW 1990 verklaart artikel 477, vierde lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering van overeenkomstige toepassing. Dat impliceert dat de ontvanger bij de toepassing van de betalingsvordering de bevoegdheid heeft tot opzegging van tegoeden, net zoals de beslaglegger die heeft bij het leggen van executoriaal derdenbeslag op dergelijke tegoeden. Voor tegoeden op betaal- of spaarrekeningen die niet direct opeisbaar zijn en ook niet door middel van opzegging opeisbaar kunnen worden gemaakt geldt derhalve dat zij niet aangewend hoeven te worden door de betaaldienstverlener voor de betaling van de belastingaanslagen van de belastingschuldige. Artikel 1cbis.2, eerste lid, URIW 1990 geeft regels met betrekking tot de vrij te laten bedragen van de beschikbare tegoeden van de belastingschuldige waarmee de ontvanger bij de toepassing van de betalingsvordering rekening dient te houden. Deze bedragen gelden voor de betalingsvorderingen die worden gedaan in verband met de belastingaanslagen van een belastingschuldige die een natuurlijk persoon is en strekken ertoe te waarborgen dat de betreffende belastingschuldigen voldoende geld overhouden op hun bankrekening om te kunnen voorzien in de kosten van bestaan. In lijn met het wetsvoorstel "Herziening van het

beslag- en executierecht"³ en de in dat voorstel opgenomen maatregel met betrekking tot het hanteren van vaste beslagvrije bedragen bij het leggen van executoriaal derdenbeslag onder een betaaldienstverlener, is ervoor gekozen om uit te gaan van vaste bedragen bij de toepassing van de betalingsvordering. De berekeningssystematiek die ten grondslag ligt aan de bedragen en de onderverdeling naar de persoonlijke situatie waarin de belastingschuldige verkeert zijn op hun beurt weer ontleend aan het in de Wet vereenvoudiging beslagvrije voet opgenomen artikel 475da, eerste lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Deze bedragen zijn, kort samengevat, gebaseerd op 95% van de voor de desbetreffende leefsituatie geldende bijstandsnorm vermeerderd met de 'maximale compensatiekop' voor de kosten van zorg, wonen en, indien van toepassing, kinderen. De in artikel 1cbis2 URIW 1990 op te nemen bedragen zijn ten opzichte van de in voormelde wet genoemde bedragen geactualiseerd naar de per 1 januari 2020 geldende bijstandsnormen en zijn op hele euro's afgerond.

Met de in het artikel opgenomen formulering dat de betalingsvordering zich niet uitstrekt tot deze bedragen is bedoeld aan te geven dat de betalingsvordering - en de hieruit voortvloeiende betalingsverplichting voor de betaaldienstverlener - slechts toepassing vindt voor zover het tegoed deze bedragen overschrijdt. Het ligt in de rede, gelet op het belang van de schuldenaar om problemen te voorkomen bij de automatische incasso van bijvoorbeeld de zorgpremie en de huur, het vrij te laten bedrag zoveel mogelijk toe te passen op het beschikbare tegoed op de betaalrekening.

Zolang het genoemde wetsvoorstel "Herziening van het beslag- en executierecht" niet tot wet is verheven of die wet nog niet in werking is getreden, is alleen de ontvanger jegens de schuldenaar gehouden het vrij te laten bedrag toe te passen op diens beschikbare tegoed. Dit kan uitvoeringsvragen oproepen bij een samenloop situatie tussen de betalingsvordering en een derdenbeslag op grond van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en een ontoereikend tegoed om alle schuldeisers te voldoen. Bij de beantwoording van die vragen zijn onderstaande uitgangspunten leidend. Deze uitgangspunten bestaan naast elkaar.

1. Bankbeslag is een momentopname

Anders dan bij derdenbeslag op een periodieke betaling zoals het loon, treft de beslaglegger bij een beslag op een bankrekening alleen het saldo dat bestaat op het moment van

³ Het bij koninklijke boodschap van 18 juni 2019 ingediende voorstel van wet tot wijziging van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en de Faillissementswet in verband met de herziening van het beslag- en executierecht (Kamerstukken 35225). Zie met name het voorgestelde artikel 476a, vierde lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.

beslaglegging⁴. Dit uitgangspunt brengt mee dat de gerechtsdeurwaarder die beslag legt, niet meer treft dan op het moment van beslaglegging op de rekening(en) staat. Hetzelfde geldt indien de ontvanger de betalingsvordering doet. De *ontvanger* is daarbij gehouden het vrij te laten bedrag toe te passen op het beschikbare tegoed van de belastingschuldige die een natuurlijk persoon is.

2. Preferentie geldt bij betalingsvorderingen voor belastingschulden

De ontvanger heeft op grond van de IW 1990 een preferente positie bij de invordering van belastingschulden. Dat geldt ook bij de toepassing van de betalingsvordering voor die schulden. De ontvanger kan zich, dankzij die preferentiële positie, met voorrang op het reeds beslagen tegoed verhalen. De preferente vordering van de ontvanger strekt zich dan uit over het volledige beslagen tegoed tot het beloop van de gehele betalingsvordering.

3. Toepassing vrij te laten bedrag is een verplichting jegens de belastingschuldige op diens tegoed

Toepassing van het vrij te laten bedrag bij de betalingsvordering op grond van voorliggende regeling, is een verplichting van de ontvanger jegens de belastingschuldige op diens beschikbare tegoed, bedoeld om de belastingschuldige te beschermen en hem de mogelijkheid te bieden te voorzien in zijn kosten van bestaan. Bij een beslagen tegoed wegens een reeds gelegd derdenbeslag kan de bescherming niet worden geboden aan de belastingschuldige. Het vrij te laten bedrag wordt toegepast op het tegoed van de belastingschuldige dat kan worden gebruikt om in zijn bestaansminimum te voorzien. Het wordt niet toegepast op reeds beslagen tegoed door een andere schuldeiser.

Artikel 1cbis.2, tweede lid, URIW 1990 regelt dat het eerste lid niet van toepassing is ten aanzien van de belastingschuldige van wie er geen adresgegeven in Nederland in de basisregistratie personen bekend is. Het gaat dan met name om belastingschuldigen die in het buitenland wonen of om belastingschuldigen van wie het adres onbekend is met de notificatie 'vertrokken onbekend waarheen'. Omdat van deze belastingschuldigen geen gegevens beschikbaar zijn in de basisregistratie personen, kan door de ontvanger zelf ook niet worden vastgesteld welke van de vier levenssituaties, genoemd in het eerste lid van genoemd artikel, van toepassing moet zijn. Deze belastingschuldigen wordt echter wel de mogelijkheid geboden om voor overeenkomstige toepassing van genoemd eerste lid in aanmerking te komen door een verzoek hiertoe bij de ontvanger in te dienen. In het

⁴ HR 7 juni 1929, ECLI:NL:HR:1929:358 (Girobeslag); HR 25 februari 1932, ECLI:NL:HR:1932:33; HR 10 januari 1975, ECLI:NL:HR:1975:AB4313. Deze oude rechtspraak is neergelegd in [art. 475, lid 1](#), Rv, waarbij de wetgever door het gebruik van het woordje 'rechtstreeks' de mogelijkheid van bankbeslag heeft willen beperken. Uit de parlementaire geschiedenis ([Kamerstukken II 1980/81, 16593, nr. 3](#), p. 50.): "Maar wordt bijvoorbeeld beslag gelegd op het saldo van een bankrekening, dan wordt alleen het op het tijdstip van het beslag aanwezige saldo getroffen, omdat later binnenkomende bedragen geen vorderingen opleveren die rechtstreeks worden verkregen uit de verhouding van de geëxecuteerde tot zijn giro-instelling of bank."

verzoek dienen zij dan wel de gegevens te verstrekken die de ontvanger in staat stellen de toepasselijke leefsituatie (en daarmee het vrij te laten bedrag) vast te stellen. In de Leidraad Invordering 2008 zullen nog beleidsregels worden opgenomen over de wijze waarop de ontvanger dergelijke verzoeken dient te behandelen. Artikel 1cbis.3, eerste lid, URIW 1990 schrijft voor dat in de beschikking die de ontvanger gebruikt om zijn besluit tot het doen van een betalingsvordering kenbaar te maken in ieder geval ook, indien er sprake is van een belastingschuldige die een natuurlijk persoon is, het op grond van artikel 1cbis1 URIW 1990 van toepassing zijnde bedrag wordt vermeld. Daarnaast regelt genoemd eerste lid dat de beschikking wordt verzonden aan de betaaldienstverlener waar de belastingschuldige volgens de bij de Belastingdienst beschikbare informatie een betaal- of spaarrekening aanhoudt.

Artikel 1cbis.3, tweede lid, URIW 1990 bepaalt dat verzending van de beschikking in principe per post plaatsvindt, maar dat verzending ook op elektronische wijze kan geschieden als de betaaldienstverlener en de Belastingdienst dat overeenkomen. Bij overeenkomst kunnen werkafspraken worden gemaakt, bijvoorbeeld over communicatiemomenten die aansluiten bij de bedrijfsvoering van de betaaldienstverlener. Bij verzending per post geldt als tijdstip van bekendmaking het tijdstip waarop de betaaldienstverlener aanvangt met de verwerking tot uitvoering van de beschikking. Daarbij geldt het uitgangspunt dat de betaaldienstverlener na de ontvangst van de per post verzonden beschikking voortvarend aan de slag gaat met deze werkzaamheden. Bij elektronische verzending wordt als tijdstip van bekendmaking aangesloten bij het tijdstip van ontvangst door de betaaldienstverlener van de eveneens elektronisch verzonden gegevens die hem in staat stellen het door de ontvanger elektronisch verzonden document met de beschikking te openen en daarvan kennis te nemen.

Artikel 1cbis, derde lid, URIW 1990 schrijft voor dat de ontvanger binnen 8 dagen na de verzending van de beschikking de belastingschuldige schriftelijk op de hoogte stelt van het feit dat een betalingsvordering is gedaan en hem tevens informeert, indien de belastingschuldige een natuurlijk persoon is, over het op grond van artikel 1cbis.2 URIW 1990 ten aanzien van hem van toepassing zijnde bedrag.

Artikel 1cbis.4, eerste lid, URIW 1990 bepaalt dat de betaaldienstverlener na het verstrijken van 4 weken na de bekendmaking van de beschikking van de betalingsvordering opgave moet doen aan de ontvanger door middel van een verklaringsformulier dat door de ontvanger wordt meegezonden met de beschikking. De betaaldienstverlener kan ervoor kiezen een eigen verklaringsformulier te gebruiken, zolang de inhoud overeenkomt met het

door de ontvanger meegezonden verklaringsformulier. Het is daarmee een formulier van gelijke strekking. De termijn van 4 weken komt overeen met de verklaringstermijn, bedoeld in artikel 476a, eerste lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, bij executoriaal derdenbeslag. De van overeenkomstige toepassing van artikel 476a, tweede lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering ziet op de omvang van de verklaringsverplichting en de informatie die moet worden verstrekt over de vorderingen op de betaaldienstverlener die de belastingschuldige heeft of zal verkrijgen. Concreet houdt dat in dat in het verklaringsformulier niet alleen informatie moet worden verstrekt door de betaaldienstverlener over de direct opeisbare tegoeden op betaal- en spaarrekeningen en de door middel van opzegging opeisbaar te maken tegoeden op betaal- of spaarrekeningen. Ook over het bestaan van tegoeden die opeisbaar worden onder voorwaarden of onder tijdsbepaling of door tijdsverloop opeisbaar worden alsmede over het bestaan van overige rechtsverhoudingen met de belastingschuldige moet door betaaldienstverlener informatie worden verstrekt op de in het formulier voorgeschreven wijze. Het verklaringsformulier kan daardoor ook informatie bevatten die beschouwd kan worden als informatie ten behoeve van de invordering van derden in de zin van artikel 62 IW 1990.

Artikel 1cbis.4, tweede lid, URIW 1990 bepaalt dat de ontvanger binnen 14 dagen na de ontvangst van het ingevulde verklaringsformulier de betaaldienstverlener schriftelijk informeert over de hoogte van het te betalen bedrag, over het opeisbaar maken van het tegoed of over het intrekken van de beschikking. Als er sprake is van een door de betaaldienstverlener aan de ontvanger te betalen bedrag wordt in het bericht dat de ontvanger stuurt ook het voor de betaling te gebruiken bankrekeningnummer vermeld alsmede het betalingskenmerk. De betaling dient binnen 14 dagen na de dagtekening van het betreffende bericht te zijn gedaan. Een betaling uit een tegoed dat door opzegging opeisbaar is gemaakt moet worden gedaan binnen 14 dagen nadat het betreffende bedrag feitelijk kan worden betaald door de betaaldienstverlener. Er kan aanleiding zijn tot intrekking van de beschikking na ontvangst van het verklaringsformulier, bijvoorbeeld omdat de schuld inmiddels is voldaan. Bij een samenloop tussen een betalingsvordering voor een concurrente toeslagnschuld en een beslag door een andere schuldeiser, waarbij bij voorbaat vaststaat dat niet alle beslagleggers volledig uit de door de derde verschuldigde geldsommen kunnen worden voldaan, zal de vordering ook worden ingetrokken. Een schriftelijk bericht van de ontvanger aan de betaaldienstverlener kan in beginsel achterwege blijven als uit het ingevulde verklaringsformulier blijkt dat de belastingschuldige geen vordering heeft op de betaaldienstverlener of als deze vordering niet meer beloopt dan het op de belastingschuldige van toepassing zijnde bedrag, genoemd in artikel 1cbis.2 URIW

1990. Indien de betaaldienstverlener of de ontvanger een (nader) bericht wenst, kan hij daarom verzoeken, onderscheidenlijk dat bericht toch verzenden.

Artikel 1cbis.4, derde lid, URIW 1990 regelt dat het verklaringsformulier en de berichten die hiermee samenhangen in het verkeer tussen de betaaldienstverlener en de ontvanger op dezelfde wijze worden verzonden als de wijze waarop de beschikking is verzonden. Als de beschikking per post is verzonden worden de daaropvolgende verklaring en de overige berichten dus ook per post verzonden en als de beschikking elektronisch is verzonden worden de andere stukken ook elektronisch verzonden.

Artikel 1cbis.4, vierde lid, URIW 1990 bepaalt dat de ontvanger de belastingschuldige zo spoedig mogelijk schriftelijk informeert over een wijziging van zijn belastingschuld als gevolg van een betaling door de betaaldienstverlener of informeert over het intrekken van de beschikking.

Artikel XXX, onderdelen D, E en F (opschriften van de afdelingen 2, 3 en 4 van hoofdstuk IA van de Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990)

Omdat hoofdstuk IA URIW 1990 wordt uitgebreid met uitvoeringsregels voor de betalingsvordering is het om redactionele redenen nodig de opschriften van de afdelingen 2, 3 en 4 van genoemd hoofdstuk aan te passen om te verduidelijken dat die afdelingen uitsluitend betrekking hebben op de overheidsvordering.